

ירושלים	מוצ"ש	הדה"נ	ר"ת
4:15	5:30	6:08	
4:30	5:31	6:04	
4:18	5:29	6:01	
4:31	5:33	6:06	
4:24	5:30	5:57	
3:38	5:07	5:21	

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

יתגדל ויתקדש

ולא יהיה נגף למשחית

מסביב יהום הסער. שמועות לא טובות פוקדות אותנו בזה אחר זה. קשה לכתוב ולבטאות את הדברים, מכאן שומעים על הסתלקותם של אנשים צעירים במיטב שנותיהם, מהם תלמידי חכמים שיכלו להאיר רבות לעם ישראל. ממקום אחר שומעים על מחלות קשות הפוקדות אמהות צעירות. עוללים רכים מתייסרים ביסורים. המצב לא פשוט. נדמה לפעמים כי חס וחלילה ניתנה רשות למשחית, ואין מבדיל בין לבין.

אין ספק שהדברים באים לעורר אותנו לתיקון המעשים, אך אין אתנו יודע עד מה.

רבותינו שליט"א מציעים ומעוררים, כי בכוחה של החיוזק בשמירת השבת, ובמיוחד בקבלת שבת בזמן מוקדם יותר וסיום ההכנות לקראת השבת בשעה מוקדמת דיה כדי לקבל את השבת בזמן מוקדם, בכוחם לעצור את כח המשחית ולעורר את מדת הרחמים על עם ישראל.

כולנו זקוקים לרחמים, הבה ניצור את הדם על המשקוף ועל המזוזות שיעצור את המשחית, ובדרונו זה אחד הדברים המעשיים לכך הוא על ידי תוספת חיוזק וברכה בשמירת השבת ובכבודה.

ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף.

רבינו את בני ישראל לקראת לקיחת הקרבן בדברי קדושה ודברי תורה רמים וגבוהים, אמר משה רבינו דווקא בעשור לחודש שהיה בשבת, משום שדרשה כוון, אפשרית לאמירה רק בשבת, כאשר הוא יום המנוחה, ובאשר שיש לו סגולה מצד יתרון הנפש שבאדם בשבת להועיל לכל מבקש תורה. אם היה השבת באותה שנה יוצאת בתאריך אחר, הרי שהדרשה הזו היתה נאמרת בתאריך אחר. לקיחת הקרבן איפוא ביום העשור בחודש, היתה רק משום שבאותו יום היה השבת ובה נאמרה הדרשה של משה רבינו לכל בני ישראל.

זו היתה "דרשת שבת הגדול" הראשונה והגדולה ביותר בהיסטוריה היהודית, ובה למדו בני ישראל כה הרבה דברי תורה וקדושה, בין בדינים ובהלכות הנצרכים להם לצורך הכנת הקרבן, עם כל ה"לומדות" של סדר קדשים, ובין בלימוד טעמי המצוה עם כל סודות הארז"ל וכוונות הרש"ש, ובאותו יום התגדל והתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולם. על שם זה קוראים לאותה שבת - "שבת הגדול".

דבר אחד יכולים אנו לקחת למעשה מהדברים הנפלאים הללו. אם בשבת אחת יכלו כל בני ישראל מגדול ועד קטן, ללמוד כה הרבה תורה וקדושה, הרי שהדבר מחייב אותנו בכל שבת ושבת, להוסיף עוד ועוד קנייני תורה וקדושה לנפשינו, כי קדושת השבת מסייעת לכך. וכל רגע ורגע מהשבת, מכניסתה ועד צאתה, כה מסוגל לקנייני הנצח הללו, לגדל אותנו ולרומם אותנו ולקדש אותנו.

מדרש אחר מתאר את הנס שאירע באותו עשור לחודש ביתר הרחבה ופירוט, כי כאשר שמעו בכורות מצרים על כך שבני ישראל קונים קרבנות להקרבת קרבן פסח, ולשאלתם והתעניינותם הסבירו להם בני ישראל כי בעוד ימים ספורים יעבור ה' בכל ארץ מצרים ויהרוג את כל הבכורים המצויים בארץ מצרים מלבד את הבכורים של בני ישראל אשר יניחו את הדם של קרבן הפסח על המשקוף ועל המזוזות שבבתים. וכאשר שמעו על כך הבכורים, החלו לתבוע בחוקה מפרעה שישלח מיד את בני ישראל מארצו לפני שתבוא עליהם הפרענות הגדולה. ופרעה שה' הקשה את לבו למען נדע לדורות את אשר התעלל ה' במצרים, סירב לשלח את בני ישראל. עמדו הבכורים וחגרו מלחמה על המצרים כדי שישחררו את היהודים, וכך נהרגו הרבה מהמצרים.

וכתבו הראשונים והפוסקים הקדמונים, כי לזכר נסים אלו שאירעו באותו עשור לחודש, שכאמור יצא בשבת קודש שלפני היציאה ממצרים, נקראת השבת המקדימה לחג הפסח בשם "שבת הגדול". והמפרשים התקשו בדבר, כי הרי יום השבת שלפני פסח אינו יוצא תמיד בעשור לחודש, ואם כן מדוע מציינים את הנס הזה דווקא ביום השבת, ולא בעשור לחודש.

הסבר נפלא כתב על כך בספר "דרישה" שעל הטור (אורח חיים סימן תל) כי ידוע שבזמן שציוה משה את בני ישראל לקחת קרבן לפסח, דרש להם את טעמו וסודו בדברים רמים ונעלים. את הדרשה הזו שבה הלהיב משה

לפרשיות השבוע בתקופה זו, ובאופן מיוחד בפרשה זו ובפרשות הבאות, יש ניחוח מיוחד של ימות המועדים, כאשר קוראים בהם את הקריאות המיוחדות של יציאת מצרים וקריעת ים סוף ומתן תורה, דברים המעוררים רגשות כיסופין לקראת חג הפסח וחג השבועות שעתידיים לחול בעוד כמה חודשים.

כאשר קוראים בפרשת השבוע הזה, על מצוות לקיחת קרבן הפסח, על מצוות שחיטתו ואכילתו, ובהמשך על מכת בכורות ועל יציאת מצרים, הרי שהדבר מזכיר את ערב הפסח, את ההכנות לימי הפסח, ואת הלילה הקדוש והמיוחד הוא ליל הסדר.

על התאריך המוזכר בפרשה: "בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית", אמרו חז"ל (במסכת שבת פז, ב בעוד מוקמות) כי היה זה ביום שבת, כך שאות קרבן הפסח שחטו ביום רביעי, ובלילה אכלו אותו כשמתניהם חגורים ומקלם בידיהם, ובחצות הלילה עבר ה' בכל ארץ מצרים והכה את כל בכורי מצרים מאדם ועד בהמה, וביום למחרת, בעיצומו של יום חמישי ט"ו ניסן, יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים.

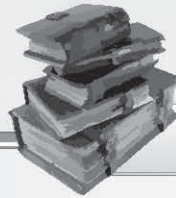
חז"ל מספרים על הנס הגדול שנעשה לבני ישראל באותו שבת בעשור לחודש, שכאשר לקחו בני ישראל את הצאן לצורך פסחיהם, קשרו אותו בכרעי מטתם, ובאו המצרים ושאלו אותם: לשם מה זה לכם? ענו ואמרו להם: לשם הקרבת קרבן פסח כמצוות ה' עלינו. והיו המצרים שנייהם חורקות וקהות, על שהולכים בני ישראל לשחוט את אלוהיהם, ולא היו רשאים משמים לומר לבני ישראל דבר.

לשון חכמים

שבשבת קודש שבו באים לקדושה, אף שהוא משוקע מקודם בטומאה, כמו שמצינו באדם הראשון ששבת הי' מכפר עליו. ואומרים אז: תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים, פירוש, שעתה נפתח לו שער ופתח והתחלה, להיות מכאן ואילך נקרא קודש, אף שהיה משוקע מקודם בעבירות. והגם שלפי השכל והטבע אי אפשר זה, לזה אמר: זכר ליציאת מצרים, שהיינו גם כן משוקעים מאוד במ"ט שערי טומאה, וכמעט נשקענו, רק ה' יתברך שמו עשה לנו נס, והנס הזה הוא שער שבכל עת שנצריך לזה לצאת משיקוע הטומאה לקדושה, יוציא אותנו ה' יתברך שמו על ידי הזכר של יציאת מצרים.

זרע קודש פרשת בא

פניני הלכה

שאלה: האם מותר לקרוא עיתון חדשות בשבת? כמובן שמדובר בעיתון שביום חול מותר לקרוא, והשאלה היא אם בשבת מותר לקרוא בו.

תשובה: אין לקרוא בשבת עיתון של חדשות, אפילו בענייני חדשות המתחדשות בעולם שיש בהם ידיעות החשובות לו. אך המיקל לקרוא חדשות שיתכן ויהיו נצרכות לו, יש לו על מה לסמוך. אבל כתבות בענייני פוליטיקה וכיוצא בזה, לכל הדעות אין לקרואם בשבת, וכן אסור לעיין במודעות מסחר בשבת. ובאופן שכתבות החדשות מעורבות אם מודעות ודברי חולין בעלמא, יתכן שאסור אף לקרוא בדברי החדשות, וכל אותו עיתון הינו מוקצה בשבת. אדם שקריאת כתבות חולין בעלמא, מביאות לו עונג שבת, יתכן שיכול להקל לקרוא אותם.

מקורות ונימוקים: שולחן ערוך אורח חיים שו, טז שאסור לקרוא דברי חולין וספרי סיפורים בשבת. אמנם הרמ"א שם כתב שבלשון הקודש מותר, אך המושג ברורה הביא שהרבה אחרונים חולקים על זה ואוסרים, ואף בלשון הקודש אסור דברי חולין. וכתב עוד, שדברי מסחר אסורים אף לדעת הרמ"א אפילו כשנכתבו בלשון הקודש. והביא את תשובת שבות יעקב שהקיל בקריאת עיתונים, וטעמו משום שיש בהם לפעמים חדשות הנצרכות לידיעת האדם, ולפעמים אף יוכל על ידם לסייע ולהציל במקומות שונים. כיוצא בדבר כתב היעב"ץ (סימן קסב) והוסיף עוד שיש עונג למי שקורא בהם וצער למונע את עצמו מהם. אך הסיק להחמיר משום שעלול לקרוא את דברי המסחר ומודעות הנמצאים בדפים האחרים שבעיתון. וכל שכן בזמנינו שכל העיתון מלא במודעות, ואי אפשר לקרוא חדשות בלא להתקל במודעות מסחר. וכתבו הפוסקים שכל דבר שאסור בקריאה בשבת, הינו מוקצה ואסור בטלטול. אי לכך, עיתון המיועד לקריאת חדשות בלבד, יש למיקל על מי לסמוך. וכן עיתון שיש בו דברי חולין, כמו סיפורים ודברים המסיבים לאדם עונג, יש מקום להקל. אך אם מעורבים בהם מודעות מסחר, הרי כל העיתון נאסר בקריאה.

אמרת השבת

תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים

נוסח הקידוש של שבת הקדמונים התקשו, מודע בתפילות השבת אין אנו מזכירים את העובדה שהשבת היא זכר ליציאת מצרים, כפי שמזכירים כן בקידוש היום? במה שונה תפילת השבת מתפילות המועדים שמזכירים בהם גם בתפילה שהם זכר ליציאת מצרים?

בספר "לקראת כלה" כתב לבאר את הדברים, בהקדמת דברים במהותם של תפילות יום השבת, שחלוקים הם בכל מהותם מגדר התפילות בימי החול. שכן בימי החול, עיקר עבודת התפילה הוא בדרך עבד המתחנן לבורא ומבקש את צרכיו, וזאת לאחר שאומר דברי שבה, וכן נפטר ממנו בדברי שבה. לעומת זאת בשבת, אין מבקשים צרכים פרטיים, כיון שבשבת קודש אין אנו בגדר עבדים, אלא בגדר בניי הסמוכים על שולחן האב.

לאור זאת, ניתן להבין שחז"ל הקדושים בקובעם את נוסח התפילות ברוח קדשם, לא הבליתו את העובדה שהשבת היא זכר ליציאת מצרים, כיון שזכירת יציאת מצרים באה להשריש בנו את עובדת היותינו עבדי ה' בכל שעה ובכל רגע, אך באמות מהותה של השבת היא בדרגה יותר גבוהה מבחינת עבדות, ולכן בשעת התפילה בשבת, שמבטאת את העובדה כי אנו בניי הסמוכים על שולחן האב, אין מבליטים את העובדה כי השבת היא זכר ליציאת מצרים.

פרשת השבת

ויעל הארבה על כל ארץ מצרים וינח ככל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה בן ארבה פמהו ואחרי לא יהיה בן: (י"ה)

ב' במסורה, דין, ואידך וינח ביום השביעי, מלמד שנח הארבה בשבת.

בעל הטורים

הרבה עמדו על כך, מה טעם דווקא הארבה נח בשבת, ומה בא הדבר להשמיענו?

פירוש נפלא אמר על כך האדמו"ר מסאטמר זצ"ל, כשהביא את המבואר בדברי כמעט כל הראשונים על פי דברי חז"ל, כי בכל המכות שבאו על המצרים, היה ניכר הבדל בין המצרים לישראל, כשהמכה לא פקדה את בני ישראל שבארץ גושן. אך הנה במכת הארבה, הדעת נותנת שהארבה אכל גם את התבואה שבארץ גושן, שאם לא כן הרי כשישראל עזבו זמן לא רב לאחר מכן את מצרים, נמצא שנותר להם כל התבואה של בני ישראל, אלא מסתבר שהארבה אכל אף את התבואה של בני ישראל.

שאלת השאלה איפוא, במה היה ניכר במכת הארבה החילוק בין בני ישראל למצריים? אלא, אצל בני ישראל הארבה לא אכל בשבת, וזאת כדי שיכירו וידעו בני ישראל כי הם מופלים מאומות העולם, וזאת על ידי השבת.

לאור זאת, מפרש האדמו"ר באופן נפלא את לשון הפסוק, שכן נאמר בהדגשה שהארבה עלה על כל ארץ מצרים, ונח בכל גבול מצרים, כלומר כולל בארץ גושן. ועל זה רומז המסורה, שזה אירע רק בכל ימות השבוע, אבל בשבת, הארבה נח בגבול בני ישראל.

ברך משה

מעשה לשבת

אל תתחיל עם השבת / יאיר וינשטוק

וכך החל אחינו שומר שבת לבדו. אשתו לא הצטרפה אליו, אבל הוא הלך ברגל לכל מקום ועשה קידוש, לא השתמש בחשמל וכמובן לא עישן בשבת. הילד כבר היה בחור בן 16. מצטיין בלימודים. הבבא סאלי הסתלק זה מכבר, איש כבר לא זכר שהיה אילם בילדותו. פעם אחת בקשה ממנו אשתו להשתתף במסיבת חברים בשבת, וממש הכריחה אותו. הוא הלך לשם רגלית ולא השתתף בכל חילולי השבת שהיו שם, אבל אז נטפל אליו אחד מחבריו ופיתה אותו לעשן רק סיגריה אחת. "הנה אני מעשן ולא קורה לי כלום" התגרה בו, "מה אכפת לך לעשן רק סיגריה אחת"?

התוכחנו אתו עד שהצלחנו לשכנעו ויום אחד הוא נסע לנתניה.

חששו התאמת... הבבא סאלי אמר לו מיד, "אני יכול לברך אותך והילד ידבר, אבל אתה צריך לשמור שבת".

היה קשה לו להבטיח והוא התלבט מאד, אבל הרצון שלו לראות את הילד מדבר, גבר בסוף והוא הבטיח לשמור שבת. אזי נענה הבבא סאלי ואמר בנימת אזהרה, "אבל תדע לך, שאתה לא מתחרט. אם פעם תחלל שבת, השבת תנקום בך".

"אני לא אתחרט" הבטיח אחינו ברגש רב. לאחר מכן הבבא סאלי בירכו בברכות נאמנות, שהילד ידבר כאחד האדם.

חזר הביתה ולתדהמתו רק נכנס פנימה והילד קופץ עליו, "אבא, אני רוצה שוקולד". ומאותו רגע החל מדבר כרגיל.

קבוצת אברכים ירושלמיים צעירים משכונת הצפון, נהגה לנסוע מדי בוקר לתפילת שחרית לשיבת ערלוי שבשכונת קטמון. כנוסעים קבועים של חברת מוניות גדולה, שלחה להם החברה נהג מונית קבוע שעשה את הנסיעה הזו מידי בוקר. נהג המונית התיידד אתם ויום אחד אמר להם, "אני רוצה לספר לכם סיפור כואב מאד".

הם הטו את אוזנם כאפרכסת והנהג פתח וסיפר להם:

"אנחנו משפחה של חוזרים בתשובה. משפחה מסורתית היינו מאז ומעולם, כיבדנו את הדת ואת חכמי התורה והצדיקים, אך כמו רבים שלא עמדו בנסיון, אף אצילנו שמירת המצוות לא היתה משהו משהו בלשון המעטה. לפני עשרות שנים כולנו חזרנו בתשובה שלימה. כל האחים והאחיות. חוץ מאחד מאיתנו שהתעקש להישאר כמו שהיה. כל מה שדברנו איתו היה כמו אל הקיר. "אשתי לא מסכימה" אמר לנו, "ואני לא יכול ללכת נגדה".

לאחי יש בן יחיד שהיה אז ילד בן 4. ילד חמוד מאד אבל לא מדבר. כמו אילם. כל המיפולים שעשו לו לא הועילו. הרופאים לא ידעו מה סוגר את פיו. לא היתה לו שום בעיה נראית לעין. יום אחד אמרנו לאחי, "בעיירה הדרומית נתיבות, גר צדיק גדול, הבבא סאלי. כל מה שהוא מברך מתקיים, סע אליו שיברך את הילד".

אחינו מאד רצה אבל פקפק. הוא קלט מיד שיהיה לזה מחיר. "הבבא סאלי בודאי יבקש ממני לשמור שבת" אמר בחשש, "ואני לא יכול".

אחינו נלחם בו כאריה אבל אחרי פיתויים רבים לא הצליח לסרב, ועישן. רק סיגריה אחת.

בבואו לביתו גילה לתדהמתו את בנו שוכב על הרצפה ללא הכרה. הוא הפך לצמח. ללא שום סיבה נראית לעין. כך התקיימו למרבה הצער דבריו של הבבא סאלי "השבת תנקום בך".

לאחרונה, לאחר שהאם קבלה עליה שמירת שבת, החל להסתמן שיפור במצבו של הבן חסר ההכרה!

(מפי אחד האברכים ששמע את הסיפור מנהג המונית, אחיו של בעל המעשה)

מוגש לקראת יומא הדילולא של הצדיק רבי ישראל אבוחצירא – הבבא סאלי, ד' שבט.

המעשה נשלח למערכת, בעקבות הסיפור הדומה לזה משבוע שעבר, עם האדמו"ר מבעלזא זצ"ל. תודתנו לסופר הנכבד, על כתיבת הסיפור המצמרר ושלחתו למערכת.

דבריהם הם זכרונם

ה"שפת אמת" מגור רבי יהודה אריה לייב אלטר זצוק"ל - ה' שבט תרס"ה

בסדרת ספרי השפת אמת על התורה, שהם נכס צאן ברזל של היהדות התורתית כולה, בתוך שלל המאמרים העמוקים מיני עומק ורעיונות השגב שהנחיל לדורות עולם, זורה אור השבת מכל פינה ופינה. כמעט ואין לך מאמר, שאין בו איזה יחס לשבת קודש, והארה מחודשת בקדושת השבת ובגודל מעלתה. יצאנו ללקט ממאמריו לפרשת השבוע, במילות קדשו, לפי סדר השנים. מקוצר המוצע, ציטטנו רק משנים ספורות, ורק מילים ספורות מכל שנה. ותן לחכם ויחכם עוד.

שאין כח לסט"א להגביה עצמה בש"ק, ויוכל כל אחד לעורר חיות הפנימית של כל הבריאה, וש"ק נותן חיים על כל השבוע. (תרל"ב). וכפי התיקון בימות החול זוכין לבחינת שבת, כמו שאמרו מי שישנו בשמירה ישנו בזכירה וכו', ובחול הוא שמירה לשבת. (תרל"ד). בי מדרגות הם, בחול ע"י טרחא, ובשבת בשובה ונחת, וכפי היגיעה בחול, זוכין למנוחה בש"ק. (תרל"ה). וינפש הוא הנייחא שהי לפניו מקבלת מלכותו שקיבלו הברואים וכו', וכן עתה מתקיים בישראל שומרי שבת, דכיון

דכעס אויל הוא יגיעה, ממילא עבודת בני ישראל וקבלת עול מלכותו עליהם הוא הנייחא וכו', שבת כמעשה, וינפש ברצון ובמוחשבה. (תרל"ח). בשבתות וי"ט מתרוממין נפשות בני ישראל, והם עצמם אות ממש וכו', והיינו הארת נשמה יתירה. (תר"מ). שבת הוא נחלה בלי מצרים. כמו שבמִצְרַיִם הי' שורש כל הקִצְרִים ואין עבד יכול לברוח ממש. שהוא מקום שהטבע גוברת בו ביותר וכו', וכמו כן בזמן, שהזמן ג"כ מכסה על האמת, ובשבת נחלה בלי מצרים. (תרס"ד).

משל ונמשל

בתפילת השבת מבקשים אנו: שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו ה' אלוקינו באהבה וברצון שבת קדשך, ויוחו בו ישראל מקדשי שמך.

יש לבאר את סגנון בקשות מיוחדות אלו בתפילות השבת, על פי משל:

אדם בעל מדות מופלגות המתנהג בחסידות, נסע להתארח במקום זר. כאשר אכל אצל מארחיו סעודה מכובדת, לאחר שהאכילוהו והשקוהו כראוי וכיאה, קם וקילס את הסעודה, והרבה בדברי תודה וברכה. לבסוף פנה אליהם בבקשה, אם אפשר לקבל עוד מעט מהתבשילים המיוחדים של בעלת הבית.

אין ספק, שיותר ממה שפעלו כל דברי השבח והקילוסים להרנין את לבם של המארחים, פעל הוא בבקשתו את התוספת, כשבכך הוסיף ושיבח את מעשי ידיהם וטוב לבם של מארחיו. שאין שבח גדול יותר ממה שאדם מראה למטיביו את נועם מעשיהם ורוחב לבם, ומכיר בטובתם.

הנמשל:

כאשר מתפללים אנו את תפילת השבת, ומוזים ומשבחים את הבורא על המתנה הנפלאה ששמה שבת שהנחיל לנו. אנו באים להכיר את השבח העצום של הקדוש ברוך הוא במתנה נפלאה זו, כאשר אנו מבקשים: "והנחילנו ה' אלוקינו באהבה וברצון שבת קדשך", אנא ה', עוד קצת שבת, כל כך נפלאה היא השבת. אין שבח יותר גדול מכך.

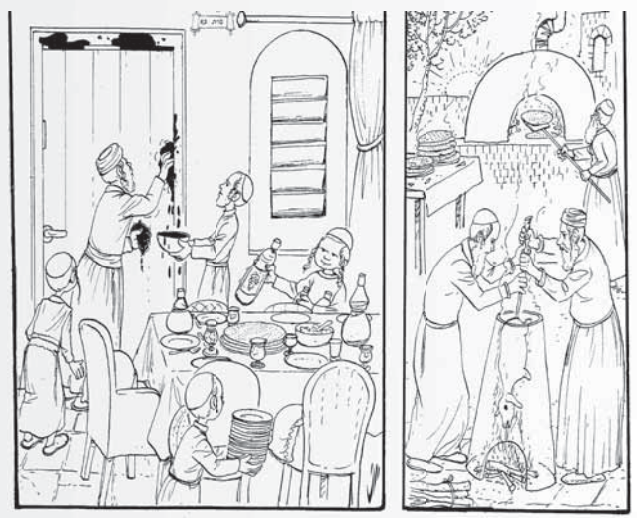

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

בפְּרָשָׁה זו, אנו נִקְנְסִים לְעוֹלָם הַדָּשׁ. כָּלֵל יִשְׂרָאֵל כָּלֵל, זוֹכֵה לְקַבֵּל צוּוּיִים וְהַדְרָכוֹת מִפְּרָטוֹת מִפִּי ה' יִתְבָּרַךְ, הַמְּעַבְרִים לוֹ עַל יְדֵי נְבִיאָו נֶאֱמָר בֵּיתוֹ, מִשָּׁה רַבְּנֵי עַלְיֵו הַשְּׁלוֹם.

בַּפְּסוּקִים הַמְּתַחִילִים בַּמַּיִלִים "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם", מִתְחִילָה מְעַרְבֵת הַדָּשׁ שֶׁל הַקְּנָסוֹת עִם יִשְׂרָאֵל לְעַל מִצְוֹת, וּבְקִיּוּמָם לְפָרְטֵי פְרָטִים, עַד שְׁהוֹבִיל אוֹתָם לְמַתָּן תּוֹרָה לְמִרְגְּלוֹת הַר סִינַי, שֵׁם הַצִּטּוֹן בְּכָל תַּרְנ"ג הַמִּצְוֹת, וּבְכָל הַנְּלוֹה אֲלֵיהֶם. בַּפְּרָשָׁה זוֹ נֶאֱמָר לָכֵם, אִינְיָה בְּעַל חַי לְרַכֵּשׁ לְעַרְבֵי הַקְּרִבָּה הַקְּרִבָּה, בַּיַּצֵּד לְהַתְמַנֵּת עַל הַקְּרִבָּה, בַּיַּצֵּד וּמִתֵּי לְשַׁחַט אֶת הַקְּרִבָּה, מִה לְעֲשׂוֹת עִם הַדָּם שֶׁל הַקְּרִבָּה, וְאִינְיָה וּמִתֵּי לְאָכַל אֶת הַבֶּשֶׂר שֶׁל הַקְּרִבָּה, הַפֵּל לְפָרְטֵי פְרָטִים.

וּמִי אֵינוֹ מְכִיר אֶת הַרְשֵׁי הַרְאִשׁוֹן בַּתּוֹרָה, שֶׁבְּאִמְתָּת הִיָּה רִאִי שֶׁהַתּוֹרָה תִּתְחַיל מִהַפְּסוּק הַזֶּה: "הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם", כִּינֵן שֶׁעֶשֶׂר הַתּוֹרָה הִיא מְעַרְבֵת הַצּוּוּיִים וְהַדְרָכוֹת הַמְּקִיפֹת אֶת הָאָדָם בְּכָל שְׁעָה וּבְכָל עֵת, וּבְכָל זֹאת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל אֶת הַתּוֹרָה מִסּוּפֵר בְּרִיאַת הָעוֹלָם וּמִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַדּוֹרוֹת עַד לְאַבּוֹת הַקְּדוֹשִׁים וְלְשִׁנָּיִם עֶשֶׂר שָׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל.

אִף הַדְּבָר הַמְּפֹלֵא הוּא, שֶׁהַפְּרָשָׁה הַזֹּאת מִתְחִילָה בְּחִשְׁבוֹת שֶׁל קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ, כְּשֶׁמִּשָּׁה רַבְּנֵי הַצִּטּוֹן לְקַדֵּשׁ אֶת הַחֲדָשׁ וּלְהַעֲבִיר לְדוֹרוֹת אֶת הַפֶּחַ לְקַדֵּשׁ אֶת הַחֲדָשִׁים. כָּאֵן הִיָּתָה צְרִיכָה הַתּוֹרָה לְהַתְחִיל, זֶה הַדְּבָר הַרְאִשׁוֹן שֶׁעֲלֵינוֹ לְדַעַת וּלְהַפִּיר מִתּוֹךְ מְעַרְבֵת הַמִּצְוֹת.

וְאֵת לְמָה?

כִּי הַדְּבָר הַרְאִשׁוֹן שֶׁעֲלֵינוֹ לְדַעַת כְּשֶׁהוֹלְכִים לְקַדֵּשׁ אֶת הַתּוֹרָה, הוּא אֶת מְעַרְבֵת הַזְּמַנִּים. שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עַלְיֵו הַשְּׁלוֹם אָמַר בְּדִבְרֵי הַתְּפִלָּה: לְכָל זְמַן וְעַת לְכָל חֶפֶץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם. כָּל מְעַרְבֵת הַבְּרִיאָה כְּפֹפֶה לְמְעַרְבֵת שֶׁל זְמַנִּים. זֶה הַבְּסִיס לְכָל הַדְּבָרִים. תִּתְאָרוּ לְכֶם אֶחָד שֶׁיִּגְיַע בְּרִאשׁ חֲדָשׁ שָׁבֻט, וְיִרְצֶה לְהַקְרִיב קְרִבָּה פְּסַח. אִין דְּבַר כְּנֵה. גִּידוֹ לוֹ יֵשׁ זְמַן, וְהַזְּמַן הוּא בְּדִיּוּק בְּיוֹם מְסֻבִּים, וּבְדִיּוּק בְּשַׁעוֹת מְסֻבּוֹת.

וְאֵם נִחְשֵׁב טוֹב, הַרִי שֶׁבְּאִמְתָּת הַתּוֹרָה גַּם מִתְחִילָה בְּנוֹשָׂא הַזֶּה. הַתְּחִלַת הַתּוֹרָה הוּא הַתְּאִיר עַל הַזְּמַן. עַל הַרְאִשִׁית שֶׁבְּרִאשׁ הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, וְעַל מְעַשְׂיוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרִאשִׁית, עַד לְסוּף הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי. לְשֶׁבֶת הַשְּׁלֵמָה הַבְּרִיאָה וְהַתְּקַדְּשׁ הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לְנִצּוּחַ וְנִצְחוּת.

וּמִכָּאֵן עַלְיֵו לְלַמֵּד, עַד כְּמָה צְרִיכִים לְחַשֵּׁב אֶת הַזְּמַנִּים, שֶׁכָּל דְּבַר נְעִשֵׂה בְּעֵתוֹ וּבְזְמַנוֹ. בְּמִנְחָה בְּיַמֵּי שִׁשִּׁי, כְּשֶׁצְּרִיכִים לְהַתְאָרֵן לְהַשְׁלֵמַת הַמְּעַשִׂים, וְלְהִזוֹת עֲרוּכִים לְכִנְיַת הַשַּׁבָּת, שֶׁכְּפֹפֶה לְמְעַרְבֵת הַזְּמַן. וְעוֹד דְּבַר נְגִלָה לְכֶם, שֶׁהַפְּרָשָׁה גִּלּוֹ לָנוּ, שֶׁהַזְּמַן בְּשַׁבָּת, שָׁנָה פִּי אֶלָּף מִזְמַן שֶׁל יוֹם חוֹל. כָּל שְׁעָה שֶׁל מִצְוֹת בְּשַׁבָּת, שָׁנָה עֶשְׂרוֹת מוֹנִים יוֹתֵר מֵאֶשֶׁר אוֹתָהּ שְׁעָה בְּיוֹם חוֹל.

שַׁבַּת שְׁלוֹם

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030